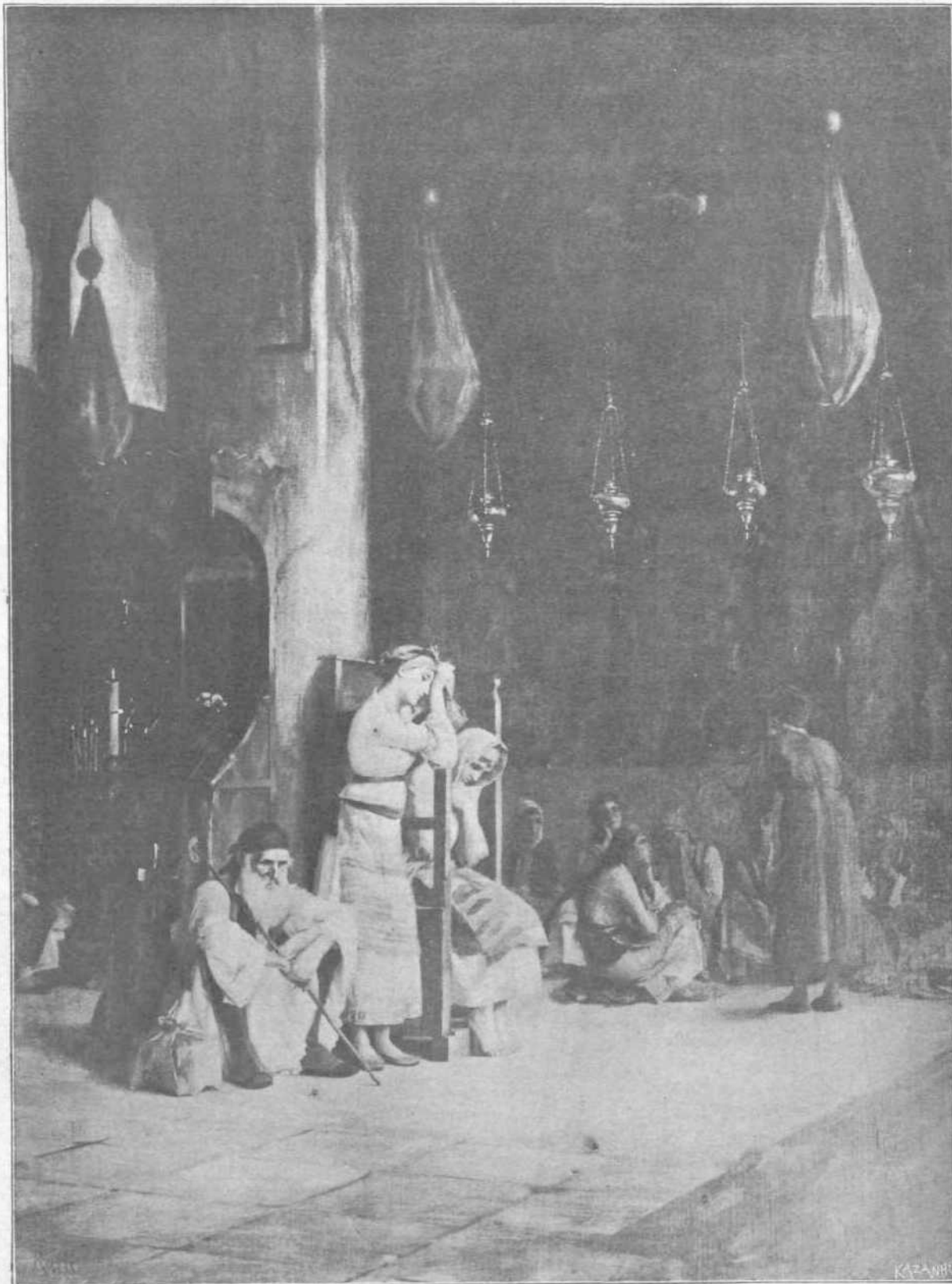

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Β' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 13

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1905

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

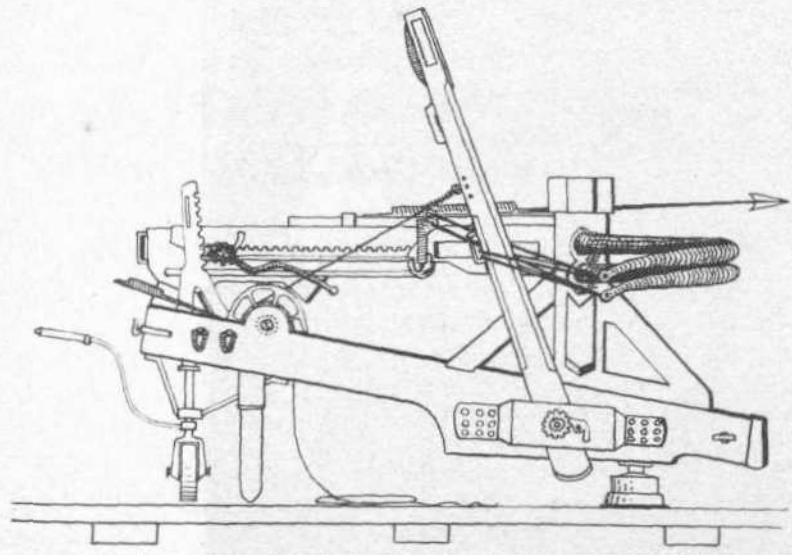
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

ΥΠΟ Κ. ΣΑΡΑΦΗ ΥΠΟΙΚΟΙΧΕΝΟΥ ΤΟΥ Β. ΜΑΥΤΙΚΟΥ

[Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος]

Από δε τὰς νευροτόνους βαλλιστρίαις, ἀπαντῶσι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἡμετέρας ναυτικῆς ἀκμῆς αἱ **Ναυκλαί μετὰ χειροτοξοβολιστροῦ καὶ κόρδων μεταξωτῶν.** Οἱ τῆς ἀπωτέρας ἐντοσοῦτῳ ἀρχαιοῦτος Ἕλληνας, ὅταν διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν τηλεβόλων εἶχον μεταπέση ἐκ τῶν ἀπὸ δερματίνων διαφθέρας παραβλήματων, πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀνδρῶν ἐκ τῶν πάροθεν προσβολῶν, εἰς τὰ μόνιμα σανιδιὰ τοιχώματα τῶν πλευρῶν, τὰς δὲ ναῦς ἐπυργοποίησαν, χάριν τῶν ἐν αἷς τότε περιέστησαν καινῶν στρατηγικῶν ἀναγκῶν, παρε-

ΣΧΕΔ. 18. Καταπέλτης διατῆς ἐνεργείας τῶν παλαιοῦν πολεμικῶν πλοίων.

δέχθησαν καὶ διατάξιν τῶν βαρειῶν μηχανῶν, παρουσιάζονσαν ἀμυντικὰ πλεονεκτήματα συνάδοντα ταῖς περιστάσεσι. Τοῦντεῦθεν δ' εἶχον ἐγκαταστήσει τὴν πάσης ὕψους καταπέλτης δισσθεν θυστῶν κλειστῶν, τῶν ἄλλως ὑποφασέων κληθεισῶν κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν. Καὶ εἶνε γνωστὸν, πρὸς τοῦτοις, ὅτι, τῆς τῶν ἐκρηβόλων μηχανῶν προόδου βάσις ὡς εὐθὺς ἀνωτέρω εἰδείχθη, ἐθεράπευσαν ἐκ παραλλήλου οἱ ἡμέτεροι ναυπηγοὶ καὶ τὰς ἀπαιτήσεις ἐπαρκεῖς τινος πρὸς ἀντιστάθμισιν θεωρασιαμοῦ, ἔστιν ὅτε μάλιστα ὀρειγαλιάνου καὶ σιδηροῦ ὅσον δὴ μινεῖαν ποιεῖται Φύλων ὁ Βυζάντιος, εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν Συρακούσαις ἐσχαρωθέντος καὶ, μὲλον τὸ ἐπιτεθέν πον αὐτοῦ μεταλλικὸν βάρος διὰ λόγους προστατευτικοῦς, πλεύσαντος ὁμαλῶς ἐως ἐν ὕψει τῆς Ἀλεξανδρείας ὀγκώδους σιάνου. Ἐκ τῆς παραλληλίας ὁμοῦ, συμπτωματικῆς ἄλλως τε καὶ πολιτικοῦ τὴν ἐξαρταίνον προνοίας, δὲν διετήρησε τίποτε ὁ Ἕλληνας Αὐτοκρ. Στόλος, εἰμὴ ἐφ' ὅσον αἱ μετρητικαὶ συνθήκαι τῆς ἐποχῆς τῶν ὑπεδεύοντων ἀπλῆς φύσεως, καὶ ἂ θὰ ἴδωμεν κατιόντος.

Προκειμένου ἀκόμη περὶ κατακαύσεως ἐχθρῶν πλοίων, ἡ Ἕλληνας ἐπίνοια δὲν εἶχεν ὑστερήσει πάλαιθεν, ὅπως γνωρίζομεν. Διὰ τοὺς κατ' ἀντικρῶσπον ἀγῶνας, ἐγένετο ἀρχικῶς συγγὴ χυτῆς πυροφόρον μέσον ἀπὸ δέσμας ξηρῶς ξυλείας, δαδῶν πισσοῦχων, στυπλίον κεκορεσμένου ὀρυκτῆς ἀσφάλτου, τριβόλων μετὰ κουβαρίων λίτους εἰς τὰ ἄκρα καὶ ἐτέρων ὁμοίων. Ἀλλά, προῖόντος τοῦ χρόνου, εἰσῆχθησαν εἰς τὰ παρ' ἡμῶν μεγάλα βέλη, ὧν ὁ ἐξ ἐλάτης κοντὸς ἔφερε τὴν τετραγώνου τομῆς συνθήμην ἀχμῆν περικεκαλυμμένην μὲ στυπλίον βεβαπτισμένον ἐντὸς πίσεως ἢ ἐξρημοιοποιούντο ἐπιμήκεις δοκοὶ ὀπλισμένα διὰ σιδηρῆς πολυκλόνου κεφαλῆς, ἐφ' ἐκαστῆς ἀχμῆς τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἀγκαστρομένη σφαῖρα ἀπὸ μίγμα πίσεως καὶ θεῖου. Ὑπὸ ἄλλῃν δὲ μορφήν τῶν πυροφόρων κατὰ τὴν ναυμαχίαν, συνεπλάσσοντο πλάσα καὶ θεῖον καὶ στυπλίον καὶ δάκρυ τῶν ρητινωδῶν δένδρων, ἐσφαρμοποιούντο δὲ καὶ ἐξεσφενδονίζοντο ὁπτιῶς ἀπτόμενα, εἴτε ἐτίθεντο ἐντὸς δοχείων τετραπυρρῶν διὰ τὴν εἰσβολὴν ἀέρος καὶ ἀπετέλλον ὑποπύδη ἐφαρμογῆν τῆς Ῥοιᾶς τῶν νεωτέρων χρόνων. Καὶ τὴν τελευταίαν πυροβολικὴν σύνθεσιν, μετὰ στερεοῦ περιβλήματος ἢ

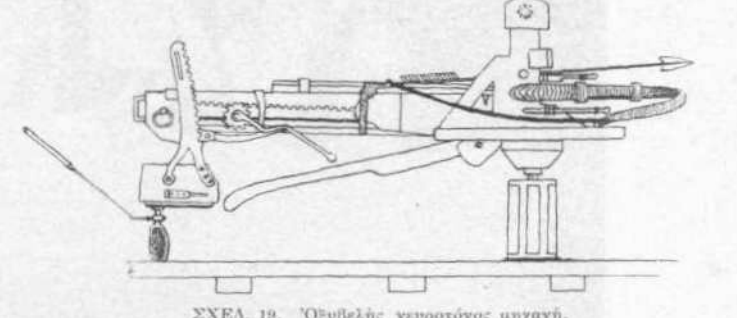
μή, παρέδωκεν ἡμῶν Αἰνεῖας ὁ Τραπεζικὸς διὰ τὴν προκαλούσης ἀσβεστοῦ ἐμπρησμοῦ ὅπου ἂν ἐπιπτε, χυρῆσιμον δ' ἐπομένως ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τῶν παρεμφερῶν σκευασμῶν, αἵτινες ἐρρίπτοντο, κατὰ τὴν ὕψην αὐτῶν, τῶσον μὲ τὰς χεῖρας ὅσον καὶ διὰ νευροτόνιων μηχανῶν εἰδικῆς τινος διατάξεως.

Προκειμένου πάλιν περὶ ἐμπρησμοῦ τῶν πολεμικῶν πλοίων ἀπὸ προσχεδιασμοῦ, ἐξ ἴσων εὐδοκίμων εἶχον ἐκπαῖα ἐπίδοση οἱ Ἕλληνας. Γεμίζοντες δ' ἀκάτῃ καὶ γεγηρασῆς ὀκαῖδας κληματῶν καὶ δαδῶς καὶ πάσης ἐτέρας ξηρῶς ὕλης καὶ ἐποφελούμενοι τοῦ πνεύματος ἀνέμων φερόντων ἐξ οὐρίας πρὸς τὸ τῆς ἐχθρῆς πον ἐδραιοκόμενης δυνάμεως ἀγκυροβόλον, εἴτε ἄλλως κατὰ παρατήρησιν τι χειρίζοντες, ὑφῆπτον τὸ εὐφλεκτον περιχόμενον καὶ ἐξαπέλνον τὰ σιάνη ἐκείνα, ἐπὶ καταφθορᾷ τοῦ προστιχόντος ἐν ἐπιτυχίᾳ τοῦ ἐγχερήματος. Καὶ αἱ διασωθεῖσαι ἱστορήσεις ναυτικῶν ἀγῶνων τῆς ἡμετέρας φυλῆς, ἀπὸ τῆς ἐνόπλου διαστάσεως Ἀθηναίων καὶ Συρακοσιῶν ἐως τῶν πολιορητῶν Τύροι καὶ Ρόδου μνημονεύονται ποικίλων περιστάσεων κατ' ἃς ἐχρησιμοποίησαν ἐνδρῶς τὰ συστηματικῶν πυροβολικῶν ἀπὸ τῶν ἡμετέρων Ναυμάχου τῆς πολυετοῦς περιόδου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπατάγη ἡ Τουρκικὴ δεσποτία καὶ συνετελέσθη ἡ τοῦ Ἕλληνισμοῦ ἔθνη ἀποκατάστασις.

Ἐννοεῖται δ' ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἄλλοι ἐποφελήθησαν ἐν τῷ μεταξὺ παντοιοτρόπως τῶν τοιοῦτων ἡμῶν ἐφευρημάτων, τῶν δὴ προσδωσαντῶν ἐν καιρῷ σημαντικὴν ὑπεροχὴν, ὅπου ἂν τῶν θαλασσίων ἐρημώσθησαν πολέμων. Καὶ ἐν ὧν ἐκ τῶν Ἕλληνικῶν πυροφόρων προήλθον τὰ ἀπὸ Τίτου Λιβίου καὶ Σιλίου τοῦ Ἰταλικῶ ἀναφερόμενα Φαλαρικά, βλέπομεν οὐχ ἦπτον ὅτι ἐθεραπεύθη σπουδαίως καὶ ἡ τῶν πυροβολικῶν πλοίων μέθοδος ἐν τῇ ξένη ἔξικετο δὲ προῖόντως ἄχρι τῆς ἐτοιμασίας ὀλοκλήρων ἔστιν ὅτε ἀπ' αὐτῶν στόλων, ὡς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κασίου κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος.

Μετὰ αἰώνων ἔκτοτε πύροδον, εἰ καὶ ἐχράτο ὁ ἡμέτερος μεσαιωνικὸς Στόλος τῶν ναυμαχικῶν ἀρμαγῶν — **Ἀγρίφων μετ' ἀλυσιδίων** — διὰ τὴν ἀπὸ παραβολῆς πάλιν, ἀπ' ἐνωρῆς ὁμοῦ τῆς ἐν συμπαγεῖ λογῆ ὑποστάσεώς του σῖναιδε τὸ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ἐκ παρατάξεως ἢ μὴ, λισιτελέστερον ἐπὶ νίαν τῶν καταπορητικῶν ὕλων, καὶ ὑπὲρ κάθε ἄλλο πολεμικὸν μέσον ἐσπῆριξεν εἰς ἐκείνας τὸ κράτος τῆς θαλάσσης, οὔτινος εἶχετο ζηλοτύπος.

Ἐκτὸς λοιπὸν τῆς συγγῆς γενομένης τότε χρήσεως τῶν πυροβολικῶν, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ὀρημθῆς φιλόσοφος καὶ ἐγκρατῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς χημείας Πρόκλος ἐπρομῆθενσε κατ' ἀρχαίον τὸν Ε' αἰῶνα τῷ Αὐτοκράτορι Ἀναστασίῳ τὸ **Ἀπυρον θεῖον**, ὅπερ ἦτο κόνις ἀναφλεγόμενη μὲν ἐξετίθετο εἰς τὴν ἡλιακὴν θερμότητα, ἐχρησιμοποίηθη δ' ἐπὶ τινος δεκα-

ΣΧΕΔ. 19. Ὁμοειδῆς νευροτόνος μηχανή.

τηρίδας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐπιτήμιον ὄπλον. Ἐπειτα περὶ τὸ 672 ἔτος, ὁ Σύριος μοναχὸς Καλλίνικος ἐπενόησε τὸ **Υγρὸν πῦρ** ἢ **Ἐννυγρον πῦρ** κληθὲν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδηλον ὅπως ποίας συστάσεως ἐτύγγανε, διότι ἐτηρήθη αὐστηρῶς ἀπόρητον μέχρι καταλύσεως τῆς Ἕλληνικῆς Αὐτοκρατορίας· γνωρίζομεν δὲ μόνον ὅτι περιεῖχε καὶ θεῖον καὶ ποσότητα τοῦ ἀπὸ τῆς πύκνης καὶ ἄλλων τοιοῦτων ἀειθαλῶν δένδρων συναγομένου ἐκκαύστου δακρύου, καὶ ὅτι ἐπέμπετο μετὰ βροντῆς καὶ καπνοῦ προτόρου.

[Ἐστει συνέχεια]

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΙΣ ΑΓΓΑΙΑΝ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΟΥΙΝΔΣΡ

Η ΠΥΞΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΠΡΟΣΕΦΕΡΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ Ο ΛΟΡΔΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΩΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ

ΑΦΙΞΙΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΙΣ ΠΑΔΔΙΓΚΤΟΝ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΟΥΙΝΔΣΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΤΟ "ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΘΡΑΝΙΟΝ,"

Μετ' εθνικῆς ευχαριστήσεως παραθέτομεν κατωτέρω δύο εικόνας περιπτώσεως νέου τύπου υγιεινοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ θρανίου, ὅπερ εἶνε τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἑλληνοῦ παιδαγωγοῦ ἐπινοηθέν καὶ κατασκευασθὲν ἐν Ἑλλάδι· καὶ ὅπερ θεωρεῖται ὑπερέχον καὶ αὐτῶν τῶν ἀρίστων μέχρι τοῦδε κατασκευασθέντων εὐρωπαϊκῶν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ πρέπον ἐνομίσαμεν νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀθηναϊκὸν θρανίον, κατὰ τὸ «Wiener Schulbank», ἢτοι «Βιενναῖον θρανίον», ὡς ὠνομάσθη τὸ πρῶτον ἐπινοηθέν ὑπὸ τοῦ Paul ἐν Βιέννῃ.

Καθ' ἃ ἐνώπιον τοῦ τελευταίου Πανελληνίου Ἰατρικοῦ Συνεδρίου ἀνεκοίνωσαν ὁ κ. Μιχαλοπούλος, «τὰ ἐκ τῆς χρήσεως τῶν κακῶς κατασκευασμένων θρανίων προκύπτοντα εἰς τοὺς νεαρῶς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας κατ' ἀρχὰς μὲν κατ' ὀλίγον καὶ ἀφανῶς, σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως εἰς μέγιστον βαθμὸν καὶ καταφανῶς βλαπτικά, πολλὰκις δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο ὀλέθρια ἀποτελέσματα, τ. ἔ. ἡ παραμόρφωσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τῶν ὤμων καὶ τῶν ἀκρῶν τοῦ σώματος, μετὰ δὲ τούτων καὶ ἀτελῆς ἀνάπτυξις τοῦ θώρακος καὶ παρακώλυσις τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῶν σπουδαιωτάτων τῆς ζωῆς ὀργάνων, οἳ εἶνε οἱ πνεύμονες, ἡ καρδία καὶ ὁ στόμαχος, οὐχ ἦττον δὲ παρακώλυσις τῆς κανονικῆς λειτουργίας καὶ αὐτῶν τῶν ὀφθαλμῶν, πάντα ταῦτα καθιστῶσι τὸ ζήτημα τοῦ θρανίου ἐν τῶν πρωτίστων ζητημάτων οὐ μόνον τῆς παιδαγωγικῆς, ἀλλ' ὡς γνωστὸν καὶ τῆς υγιεινῆς καὶ ἰδίᾳ τῆς υγιεινῆς τῶν σχολείων».

Ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Ἰατρικοῦ Συνεδρίου ὁ κ. Μιχαλοπούλος, στηριζόμενος τὸ μὲν εἰς ἀνατομικοὺς καὶ φυσιολογικοὺς λόγους, τὸ δὲ εἰς τὰς ὠρισμένας διαφορὰς τοῦ θρανίου ὑπὸ τῶν μαθητῶν χρήσεις, κατέδειξε «τὰ ὄντως καὶ παιδαγωγικὰ ἐλαττώματα τῶν παρ' ἡμῖν ἀρίστων θεωρουμένων εὐρωπαϊκῶν θρανίων», οἳ εἶνε ἅπαντα τὰ θρανία σταθεροῦ διαστήματος (feste Distanz), ἔ. ἔ. τὰ μετ' ἀκινήτων μερῶν θρανία, ὡς

πρὸς μίμησιν, τοῦθ' ὅπερ ἕνεκκ τοῦ δυσκόλου ἢ μᾶλλον τοῦ ἀδυνάτου τῆς συχνῆς ἀντικατάσεως πολυδαπάνου ὕλικου, θὰ κατεδίκαζε καὶ νέας γενεὰς νὰ ὑφίστανται κατὰ τὴν νεκρωτάτην αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο εὐκαθεστᾶτην ἡλικίαν τὰ βραδεία μὲν ἀλλὰ βαθέα καὶ μόνιμα βλαπτικά ἐξ αὐτῶν ἀποτελέσματα.

ΣΧ. 2.— Τὸ Ἀθηναϊκὸν θρανίον Ἐ. Μιχαλοπούλου. Εἰκὼν εἰλημμένη ἐκ τοῦ φυσικοῦ, δεκνύουσα τὴν θέσιν τοῦ γραφείου καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ὅλου θρανίου κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ἐργασίου τῶν μαθητῶν. Διάστημα θητικῶν = 0,02. Κλίσις γραφείου = 45°.

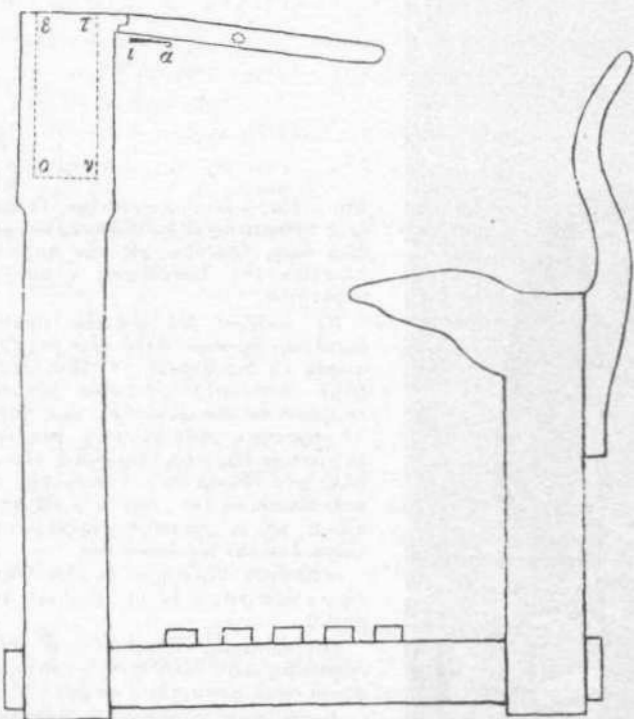
Κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ἰγιεινῆς καὶ τῆς Παιδαγωγικῆς τὸ μεταξύ ἐδωλίου καὶ γραφείου ὀριζόντιον διάστημα, αὐτὸ τὸ ὅποιον οἱ ξένοι ὀνομάζουσι Distanz, ἀνάγκη νὰ εἶνε ποσὸν μεταβλητόν, νὰ λαμβάνῃ δηλαδὴ ἀναλόγως τῶν διαφορῶν χρήσεων τοῦ θρανίου τρεῖς διαφορὰς τιμὰς, ἦτοι

α') Κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς γραφῆς ἁρνητικῆν, φθάνουσαν μέχρι 0,05 μ., κατὰ τινὰς δὲ (Herrmann, Buchner) καὶ μέχρι 0,065· διότι τότε μόνον τὸ σῶμα τοῦ γράφοντος μαθητοῦ δύναται νὰ ἔχῃ τὸ ὑπὸ τῆς Ἰγιεινῆς συμφώνως πρὸς ἀνατομικοὺς καὶ φυσιολογικοὺς λόγους ἀπαιτούμενον σχῆμα.

β') Κατὰ δὲ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐντὸς τοῦ θρανίου ἐγέρσεως τοῦ μαθητοῦ τιμὴν θητικῆν, ἴσην πρὸς 0,08—0,12 μ.

γ') Κατὰ δὲ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπλῆς ἀκροαματικῆς διδασκαλίας τιμὴν θητικῆν ἴσην πρὸς 0,02—0,03 μ., ἐπιτρέπουσαν εἰς τὸν μαθητὴν ὅπως, ἐνῶ ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ἑρσινοῦ, τὰς συμπλεγμένους χεῖρας αὐτοῦ στηρίζῃ ἐπὶ τοῦ γραφείου· ἐπιτρέπουσαν ὅμως ἐν ταυτῷ ἐντὸς τῶν ὑπαρχόντων ὀριῶν καὶ ἐλευθερίαν τινὰ μετασχηματισμοῦ τοῦ σώματος, ἀναγκαίαν πρὸς μετρίασιν τῆς ἐκ τοῦ παρατεταμένου καθίσματος, ἔστω καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀρίστου, βλάβης, καθιστῶσαν δὲ διὰ τοῦτο τὸ ἐπὶ τοῦ οὕτως ἔχοντος θρανίου κάθισμα τοῦ μαθητοῦ ἀσυγκρίτως ἀνετώτερον καὶ ὑγιεινότερον ἢ κατὰ τὸ μηδενικὸν διάστημα τῶν θρανίων Reltig καὶ τῶν τούτοις ὁμοίων θρανίων σταθεροῦ διαστήματος, καὶ πολὺ μᾶλλον κατὰ τὸ ἁρνητικόν.

Ἡ μέγιστη δυσκολία τοῦ προβλήματος τῆς κατασκευῆς υγιεινοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ θρανίου εἶνε ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ἀχθῶσιν εἰς ἀρμονίαν ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ θρανίῳ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, αἱ τρεῖς ἀνωτέρω ἐπιθέμεναι ἀπαιτήσεις. Τὸ πρόβλημα δὲ τοῦτο φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν ἀριστον τρόπον λύει τὸ θρανίον τοῦ κ. Μιχαλοπούλου.

ΣΧ. 1.— Τὸ Ἀθηναϊκὸν θρανίον Ἐ. Μιχαλοπούλου. Κατακόρυφος τομή, δεκνύουσα τὴν θέσιν τοῦ γραφείου καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ὅλου θρανίου κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς γραφῆς. Διάστημα ἁρνητικῶν = 0,05. Κλίσις 1/10°.

τὰ θρανία Reltig κλπ. Παρατήρησε δὲ ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου, ὅτι τοιαῦτα ἐλαττωματικὰ θρανία εἰσήγαγον ἐσχάτως σημαίνοντα παρ' ἡμῖν Ἐκπαιδευτήρια, ἐξ οὗ κίνδυνος γεννᾶται νὰ χρησιμεύσωσι ταῦτα παρὰ τῷ ἑλληνικῷ λαῷ ὡς παράδειγμα

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Γ. Βλάμου ἐκδοθεῖσα «Υγιεινὴ τοῦ Σχολείου» λέγει τὰ ἑξῆς·

«Τὸ θρανίον τοῦ Θ. Μιχαλοπούλου ἐν Ἀθήναις. Τοῦτό ἐστι διέδρον, ἔχον τὰ μὲν ἄλλα μέρη ἀκίνητα, κινήτων δὲ μόνον τὸ γραφεῖον, ὅπερ διακρίνεται τοῦ τῶν ἄλλων θρανίων ἐπὶ τῇ πρωτοῦτότῳ αὐτοῦ στροφῇ, διότι στρέφεται τοῦτο περὶ ὀριζόντιον ἀξονα ἐντὸς ὀλικῆς γωνίας 150° περίπου, λαμβάνον ἀβιάσεως διὰ τῆς ἀπλουστάτης καὶ φυσικωτάτης ταύτης κινήσεως οἰανδῆποτε τῶν τριῶν διαφορῶν θέσεων καὶ ἀποστάσεων (διαστημάτων), 1ον ἁρνητικὴν μὲν ἴσην πρὸς 0,05 μέτρ., ἣτις ἐστὶν ἡ ἀρίστη διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς γραφῆς... 2ον θητικὴν ἴσην πρὸς 0,02 μ. καθ' ἣν τὸ γραφεῖον ἔχει κλίσιν 45°. . . Ἡ θέσις αὕτη τοῦ γραφείου τυγχάνει ἰδίᾳ λίαν ἀνετος ταῖς μαθητρίδας ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ἐργασιῶν» τὸ δὲ κατὰ μήκος τοῦ κατωτέρου χεῖλους τοῦ γραφείου γυγγλυμόμενον ἐκ σκληροῦ ξύλου ὀρθογώνιον ἔλασμα ια', ἔχει συνήθως τὴν θέσιν ια' (εἰκ. 1)

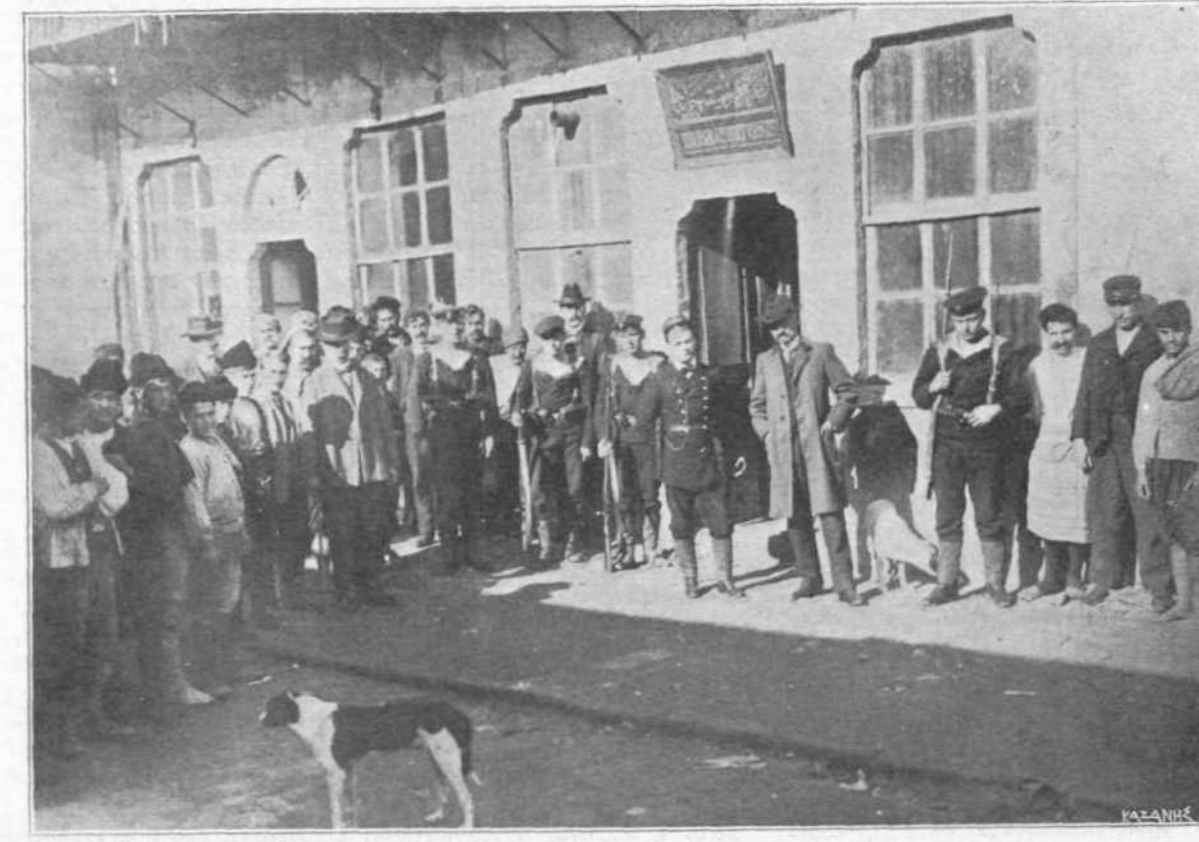
μὲνον κεκλεισμένον, ἀνοίγει δ' αὐτὸ ἡ μαθητρία μόνον κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ἐργασιῶν πρὸς ἐναπόθεσιν πηνίου, ψαλίδος κλπ., ἢ κατὰ τὴν ἀκρόασιν προφορικῆς διδασκαλίας πρὸς στήριξιν τῶν συμπλεγμένων χειρῶν· 3ον καὶ θητικὴν ἀπόστασιν (Distanz) ἴσην πρὸς 0,08—0,15 μ. χρήσιμον πρὸς τὴν ἐντὸς τοῦ θρανίου ἐγερσιν τοῦ μαθητοῦ καὶ τὴν εὐκόλον καὶ κανονικὴν εἰσοδὸν καὶ ἐξοδὸν ἐξ αὐτοῦ.

«Τὸ θρανίον τοῦ Μιχαλοπούλου ὑπερέχει καὶ αὐτῶν τῶν ἀρίστων θεωρουμένων θρανίων Kunze κλπ. α') ὅτι ἡ κίνησις τοῦ γραφείου εἶνε ἀσυγκρίτως εὐκολωτέρα ἢ ἐν ἐκείνοις. . . β') ἐκάστη τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων τριῶν διαφορῶν θέσεων, ἃς ἀλληλοδιαδόγως δύναται νὰ λάβῃ τὸ γραφεῖον, ἐστὶν ἀφ' ἑαυτῆς ἐντελὲς ὠρισμένη καὶ δὲν ἐξαρτᾶται οὐδαμῶς ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ μαθητοῦ, ἐνῶ ἐν τῷ θρανίῳ τοῦ Kunze ἡ μὲν πρώτη καὶ ἡ τρίτη τῶν εἰρημένων θέσεων ἐξαρτᾶται ἐν μέρει ἐκ τῶν μαθητῶν, ἡ δὲ δευτέρα καθ' ὀλοκληρίαν».

Ἐν τῶν ἀποδυσίτων πολιτικῶν γεγονότων τοῦ Νοεμβρίου εἶνε καὶ ἡ ναυικὴ ἐπίθεσις ἣν ἐνήγησαν αἱ Μ. Ἀντίαιεσι κατὰ τῆς Τουρκίας διὰ τὰ ἐξαναγκάσασιν αὐτὴν ἅσως ἀποδεχθῆ τὸν Οἰκονομικὸν Ἐλεγχον ἐν Μακεδονίᾳ. Ὁ στόλος τῶν Μ. Ἀντιαιεῶν ἐπὶ τὴν γενεῶν ἀρχῆν τοῦ Ἀδριατικοῦ ναυάρχου Ρίεζι ἀποσιλεύσας μὲ ἐνοσηροῦσι διαταγὰς ἐκ Πειραιῶς, ἅσων εἶχε προηρομένως συγκεντρωθῆ, καθηγεθῆναι πρὸς τὰς Τουρ-

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΤΩΝ Μ. ΑΝΤΙΑΙΕΩΝ ΕΞΩΘΙ ΤΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΘΙΑΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ ΤΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΑΓΗΜΑΤΩΝ

κικὰ ὄδατα καὶ κατέλαβε τὴν Μιτιλήνην δι' ἰσχυρῶν ἀποβατικῶν ἀγνημάτων. Κατὰ τὴν πρὸ τοῦ λυμῆνος ἐμφύνοιόν του ὁ διεθνὴς στόλος δὲν ἐξαγορεύει τὴν Τουρκικὴν σημαίαν, ἀφοῦ δὲ κατέλαβε τὸ τελωνεῖον καὶ τὰ δημόσια γραφεῖα ἐπέστειλε τὸ Ὄθωμανικὸν ἔμβλημα. Ἡ Εἰκονογραφημένη παρῆγε σήμερον τὰς πρώτας ληφθείσας εἰκόνας ἐκ τῆς καταλήψεως τῆς Μιτιλήνης, ἃς ἀπέστειλεν ἡμῖν ὁ ἐκεῖ καλὸς καὶ πολέμιος αὐτῆς φίλος κ. Armani.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΙΑΜΒΟΥΣ ΤΗΣ ΛΑΙΚΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

Η ΑΝΑΓΕΝΝΩΜΕΝΗ ΡΩΣΣΙΑ

Ο ΤΣΑΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

Την 19ην του παρελθόντος Οκτωβρίου ο Τσάρος Νικόλαος Β', καταπατών τας παραδόσεις και τας διαθήκας του οίκου των Ρωμανών, εξέδωσε διάταγμα, διά του οποίου χορηγούνται συνταγματικά έλευθερία εις τόν απολυταρχούμενον λαόν του και καθιστά τούτον μέτοχον της παντοδυναμίας, δι' ης περιεβλήθησαν οι ήγεμόνες της Ρωσίας από της εποχής της επιδρομής των Ταρτάρων και του μακροχρονίου ζυγοϋ των.

Ο απολυταρχισμός, μετά υπερεκατονταετή άγώνα κατά του όλον εν αυξανόμενου φιλελευθέρου βεύματος, ήναγκάσθη να υποκύψη εις την θέλησιν του λαού και μετά διαφόρους κατά τό μάλλον ή ήττον σοβαράς υποχωρήσεις, ών ή σπουδαιότερα υπήρξεν ή άπελευθέρωσις των δουλοπαροίκων υπό του 'Αλεξάνδρου του Β', κατέληξεν εις την χορηγίαν κατ' άρχάς μών μικρών έλευθεριών, τέλος δέ συνταγματικών τοιούτων. Τό γεγονός εινε ήμολογούμενος μέγας και ή ιστορία των λαών χρυσούς γράμμασι θ' αναγράφη εις τας σελίδας της την ήμέραν της 19 'Οκτωβρίου, ήμέραν κατά την οποίαν 130 εκατομμύρια ανθρώπων ανεγνωρίσθησαν ως όντα δικαιούμενα ν' απολαύσουν των δικαιωμάτων, τά όποια άπορρέουν εκ της συνειδήσεως του ανθρωπισμού.

Ο Τσαρισμός κατέρρευσε και επί των έρειπίων του ασθραυθέντος τούτου πολιτικού οικοδομήματος νέον πολιτικόν σύστημα θά δημιουργηθή, σύστημα παρέχον την ίσότητα και τά ανθρώπινα δικαιώματα εις εκατομμύρια έλα ανθρώπων, οι όποιοι μέχρι σήμερα διετέλουν δούλοι.

Άλλά τί άγών, τί πάλη διεξήχθη διά νά επιτευχθή τό διάταγμα της 19 'Οκτωβρίου! Πόσον αίμα έχύθη και πόσαι ύπάρξεις έχάθησαν εις τόν βωμόν της 'Ιδέας της άπελευθερώσεως! Η Αικατερίνη ή Β', ή μεγάλη των Ρώσων αυτοκράτειρα υπήρξεν ή πρώτη ύποστάσα την σφοδράν επίθεσιν των έλευθερωτών Ρώσων.

Συνετή Άνασσα, περιτοχιμισμένη υπό άνδρων μεγάλου νοός, ή Αικατερίνη κατώρθωσεν ούχι μόνον νά μή υποχωρήση αλλά και έτι πλέον νά έδραιώσ η τον θρόνον των απολυταρχικών Τσάρων.

Η μεγαλοφυής και επιτιμεία αυτή γυνή, ήτις από του άφανους άνεδείχθη διά πραξικότηματος αυτοκράτειρα, επιστήθη πολλής πικρίας, κατά τινα δέ παράδοσιν έγένετο και ήμα των έξεγερθέντων φιλελευθέρων.

Τό τελευταίον τούτο γεγονός δέν εινε ιστορικός έξηκριωμένος, διότι παρουσίασε μόν ό θάνατός της σημεία τινα ύποπτα, δέν έξηκριώθη όμως και άν επήλθεν ούτος κατόπιν βίας ή άν υπήρξε φυσική συνέπεια του εκδότου βίου της μεγάλης αυτής γυναικός.

Όχι ολιγώτερον της μητρός του επάλαισε κατά των έλευθεροφρόνων και ό υιός της Παύλος, επί της εποχής του οποίου οι την ανατροπήν του πολιτεύματος επιδιώκοντες προσάπекτησαν την έπωνυμίαν των βολταριστών, δηλαδή έμπεποιτισμένων των ιδεών του Βολταίρου.

Οί βολταρισται δέν ήσαν όμως επαναστάται κατά την κυρίαν της λέξεως σημασίαν.

Ήσαν οι πρόδρομοι των αναρχικών επαναστατών των μετέπειτα χρόνων, άπετελούντο δέ από ανθρώπους πάσης κοινωνικής τάξεως, από της των ευγενών μέχρι της των άγροτών.

Σημειωτέον προς τούτους έτι οι πλείστοι τούτων, άν μή πάντες, ήσαν άνθρωποι εύποροι, οι όποιοι ήσπάζθησαν τάς άρχάς της ισότητος των ατόμων εκτός των ρωσικών συνόρων, και οι όποιοι επανελθόντες εις τας έστίας των έγένοντο απόστολοι νέων ιδεών, άκρως αντίθετων προς τό κρατούν έν Ρωσίαι σύστημα.

Οί βολταρισται έπασχον μαζί με τον λαόν και προσεπάθουν νά τον έλευθερώσουν του ζυγοϋ, τον όποιον επέβαλεν εις αυτόν ή πλουτοκρατία, χωρίς όμως νά σκεφθούν ποτέ νά προσφύγουν εις μέσα βίαια.

Όταν όμως ειδον άποτυγχανούσας τας προσπαθείας των, όταν δέ πρό πάντων εις τας τάξεις των προσήλθον νέα στοιχεία ζωηρότερα, οι βολταρισται ήλλαξαν τακτικήν και εκ του μέσου αυτόν ανεπήδησε προς μέγιστον τρόμον των Τσάρων ή «Θέλησις της Γης» ή επαναστατική αυτή όργάνωσις ή όποία εκπήξε τή 1881 τον φιλόδοxon και μέγαν άληθώς ρώσων αυτοκράτορα 'Αλέξανδρον τον Β'.

Η όργάνωσις αυτή, ή όποία ειχεν ως πρόγραμμα την θανάτωσιν πάντων των μελών της αυτοκρατορικής οικογενείας της Ρωσίας, επέτελεσε μέγας άληθώς έργον διά τον ρωσικόν λαόν.

Τό έργον αυτό, κατόρθωμα θεωρούμενον κατ' εκείνην την εποχήν επίσης αδύνατον, ως αδύνατος μέχρι πρό τινας έθεωρείτο ή χορηγία συνταγματικών έλευθεριών, ήτο ή άπελευθέρωσις των δουλοπαροίκων.

Η επιτυχία όμως αυτή, όσον μεγάλη και άν ήτο, δέν έθεωρήθη επαρκής υπό των «Τρομοκρατών» — ως εκλήθησαν τά μέλη της «Θελήσεως της Γης» — και ο 'Αλέξανδρος ο Β' επλήρωσε διά της ζωής του την υποχώρησιν, την οποίαν έχαιμεν εις τους Μεγάλους Δούκας νά μή χορηγήσ η, ως επεθύμει άλλως τε, άπόλυτον έλευθερίαν εις τον λαόν του.

Η δολοφονία του 'Αλεξάνδρου του Β', την οποίαν έστιγματίσεν όλόκληρος ή Ρωσία, άνεγατίισε κατά πολύ την τρομοκρατικήν τάσιν των ρώσων επαναστατών, διότι άντελήφθησαν πόσον κακούς ύπολογισμούς ειχον κάμει, πιστεύσαντες ότι διά της έξοντώσεως των μελών του Αυτοκρατορικού οίκου θά ήδύναντο νά επικρατήσουν και νά επιτύχουν τον πόθον τους.

Ο ρωσικός λαός ύποφέρει, τά πάνδενα ύφίσταται ένεκα της κακής διοικήσεως, ούδέποτε όμως έσκέφηθη ότι ο Τσάρος εινε τό αίτιον της κακοδαιμονίας του. Τόν Τσάρον ο ρώσος τον θεωρεί ως τι δν υπερφυσικόν και άγαθοποιόν. «Πρώτος ο Θεός και δεύτερος ο Τσάρος!»

Λατρεύει τον Τσάρον ή Ρώσος, όπως λατρεύει και την πατρίδα του, την οποίαν πολλάκις και συγγεί με τό πρόσωπον του Αυτοκράτορος, και πάσαν κατά του τελευταίου πράξιν θεωρεί αυτόχρονην άνοσιούργημα.

Υπό τολαύτας συνθήκας δέν ήδύνατο φυσικά νά ευδοκιμήσ η τό έργον των τρομοκρατών και οι τελευταίοι ήναγκάσθησαν νά εγκαταλείψουν τά φονικά μέσα, και νά επιδιώξουν δι' άλλης όδου την επιτυχίαν του σκοπού των.

Και ήρχισεν ή προπαγάνδα μεταξύ των εργατικών τάξεων και ή επαναστατική παιδείσις του λαού.

Τό κόμμα των τρομοκρατών διελύθη και άντ' αυτό συνεστήθησαν σωματεία άλλα επαναστατικά, διάφορα ακολουθήσαντα προγράμματα και διαφόρους ως εκ τούτου έπωνυμίας λαβόντα.

Ούτω έσχηματίσθησαν οι Σύνδεσμοι των σοσιαλιστών, των σοσιαλιστών δημοκρατών, των δημοκρατών άπλως, των φιλελευθέρων, των σοσιαλιστών επαναστατών και πολλοι άλλοι, οι όποιοι δράσαντες και άρχάς μεμονωμένως, ήνώθησαν ειτα και άπετέλεσαν τάς και σήμεραν δρώσας όργάνωσεις των σοσιαλιστών επαναστατών και των σοσιαλιστών δημοκρατών.

Εκτός των σωματείων τούτων έσχηματίσθησαν, υπάρχουν δέ και σήμεραν, διάφορα άλλα σωματεία, άντιπροσωπεύοντα τάς διαφόρους ξένας εθνότητας έν Ρωσίαι και σκοπόντα την άπελευθέρωσιν των εθνότητων τούτων από του ζυγοϋ του Τσαρισμού. Τολαύτα σωματεία κυρίως εινε τά πολωνικά, τά φινλανδικά και τό εβραϊκόν. Τό τελευταίον εινε γνωστόν υπό την έπωνυμίαν «Der Bund».

Τό πρόγραμμα των τρομοκρατών, ως και άνωτέρω ειπομεν, δέν ήκολούθησεν ούδέν των σωματείων τούτων.

Και ναί μόν έγένοντο άπόπειραι κατά της ζωής των μετά τον 'Αλέξανδρον τον Β' αυτοκρατόρων, δηλαδή 'Αλεξάνδρου του Γ' και του ήδη Τσάρου, άλλ' αί άπόπειραι αυτάι δέν ήσαν άπόρροια των προγραμμάτων των επαναστατικών μεριδών.

Ήσαν πράξεις έντελώς ανεξάρτητοι, διαπραττόμεναι παρ' ανθρώπων

πολλά ύποστάντων, πολυ βασιανθέντων, υπό προσωπικών έλιω έλατηρίων κινηθέντων.

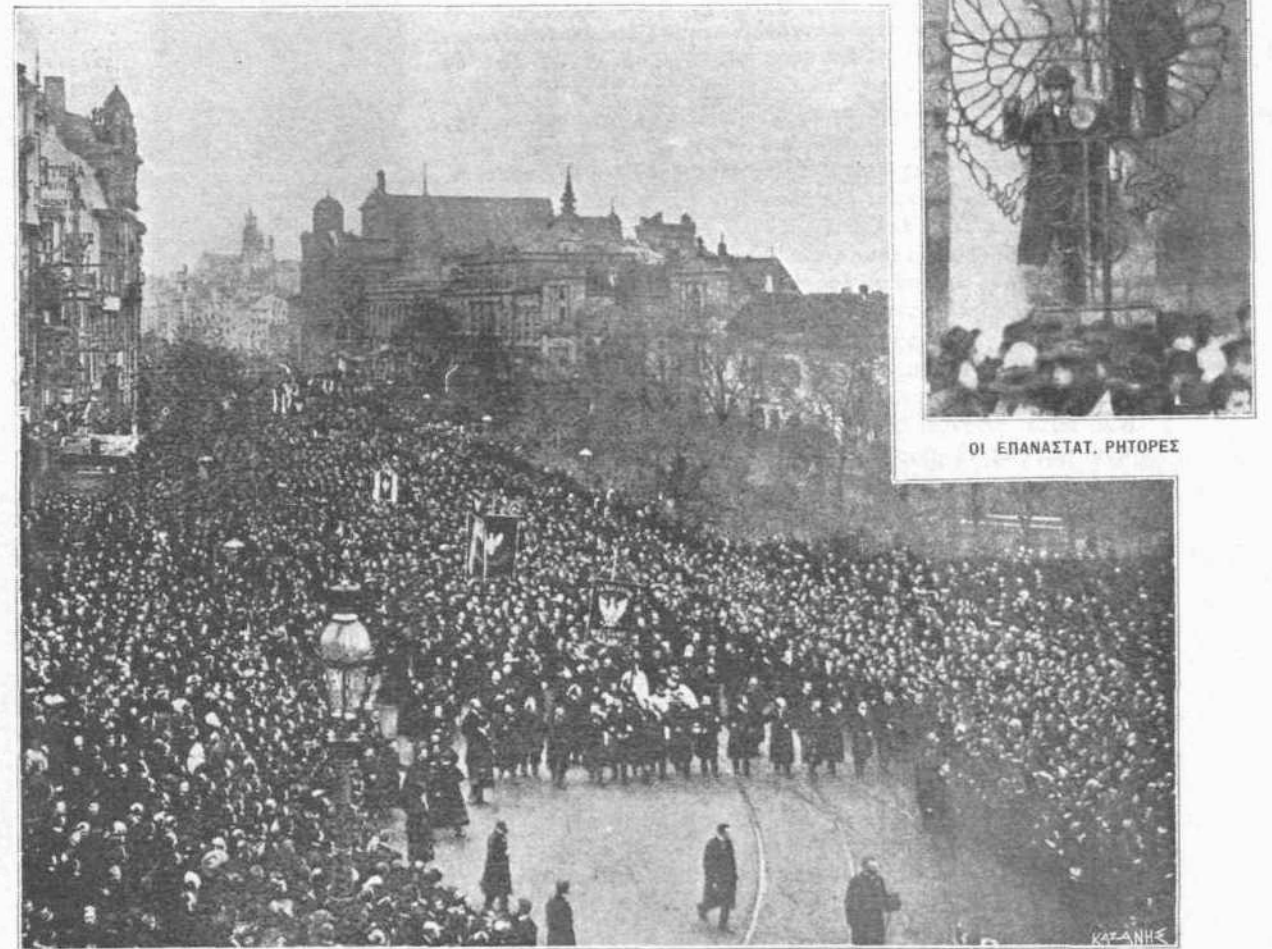
Επίσης εις προσωπικά πάθη, και εις δίψαν εκδικήσεως πρέπει νά άποδοθούν και οι φόνου του Μεγ. Δουκός Σεργίου, του ύπουργού Πλέδε, του Μπόμπρικωφ και άλλων επιστήμων, οι όποιοι τό πλείστον επλήρωσαν διά της ζωής των όχι την άφοσίωσιν εις τό καθήκός, αλλά την αυθαίρεσίαν των την άπερίοριστον και τά εγκλήματα, τά όποία διεπράττον, είτε έναντιον όρισμένων ατόμων, είτε έναντιον εθνότητων όπως ο Μπόμπρικωφ, όστις φαντασθείς έαυτόν σχεδόν δεσπότην, έξήτει νά ποδοπατήσ η πάν δικαίωμα του φινλανδικού λαού, όπως ο Πλέδε όστις ένόμισεν ότι επειδή ήτο ύπουργός και άντισημίτης θά ήδύνατο νά έξοντώσ η κάθε 'Ιουδαίον.

Οι φόνου, οι μετά τον 'Αλέξανδρον τον Β' διαπραχθέντες, προσήλθον μόνον έξ ατομικών αντίλήψεων των φονέων, ούχι δέ εκ των προγραμμάτων των επαναστατικών σωματείων.

Τά τελευταία άλλην όδόν ήκολούθησαν. 'Οδόν δέ άσφαλεστάτην. Άφου ειδον ότι ή Τσαροκτονία εινε μισητή παρά τή λαφ, έπεδίωξαν νά τον προστοιμάσουν διά τον επαναστατικόν άγώνα και νά του εμπνεύσουν βατημδόν την ιδέα ότι ο Τσαρισμός, όχι ο Τσάρος, εινε τό αίτιον της κακοδαιμονίας του.

Και ο ρωσικός λαός, όστις ύποφέρει υπέρ πάντα άλλον, ο άμόρφωτος ούτος λαός, όστις έβλεπε μόν ότι έδυστύχει δέν ήδύνατο όμως νά έξηγήσ η και πόθεν ή δυστυχία του, προθύμως ήκουσε τάς εισηγήσεις των προπαγανδιστών και τελείαν έδωκε πίστιν εις αυτάς.

Όταν δέ ή πολιτική προπαίδευσις του λαού συνετελέσθη όπως δήποτε, και αί εργατικά τάξεις, άν μή έλαι, αί πλείστοι όμως κατηγήθησαν άρκούντως, οι προπαγανδισται ήρχισαν εφαιρμόζοντες τό δεύτερον μέρος του προγράμματός των, την δι' έξωτερικεύσεως των επαναστατικών φρονιμάτων ένθάρρυνσιν και προσέλκυσιν των φοβουμένων άχόμη νά συνενωθούν μετ' αυτόν κοινωνικών τάξεων. Τό δεύτερον τούτο μέρος συνί-

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤ. ΡΗΤΟΡΕΣ

«δέσπονα», ή όποία ούδέποτε του ήρωετο εις τό πνεύμα ούάκις συνωμίλει μετά τής Καθίας Κριστιλλίνας, τής Σκριβιονίας, τής Βαλερίας, τής Σολίνας και άλλων γυναικόν του κόσμου.

Ο μικρός Αύλος, όστις από τής διαμονής του Βινιζίου, τον ειχεν άποκτήσει φίλον, τον προσεκάλεσε να παιξουν την σφαιραν. Όπισθεν του παιδιου ή Λυγία ειχεν εισέλιθι εις τό τρώικλινον. Υπό τό παραπέτασμα του κισσού, με τάς μικράς ανταγωγίαις του φωτός, του λάμποντος επί του προσωπίου, έφάνη εις τον Πετρόνιον όρασιότερα από ότι του ειχε φανή ειθώς έξ άρχης, άληθινή νόμφη. Και έπειδή δέν τής ειχεν εισέτι άπενθήνη τον λόγον, ήγέρθη, προσέκλινε πρό αυτής και ειπε τάς λέξεις με τάς όποιαις ο Όδυσεύς χαιρετεί την Ναυσικάν:

Γουνοθύμια σε, άνασσα, θεός νυ ή βροττός έσσι·
 ει δέ τις έσοι βροτόν, τοι επί χθονί ναυπάουσι
 τρισμάκαρες σοι γει πατήρ και ποτνια μήτηρ,
 τρισμάκαρες δέ ζαοίγγητοι ...

Και αυτή ή Πομπωνία έφάνη λιαν ευάισθητος άπέναντι τής ευφρευστάτης αυτής φιλοφροσίνης του κυρίου τουτου.
 Ως πρός την Λυγίαν, αυτή ήκουε συγχισμενη και κατέρυθρος με τους οφθαλμούς κάτω. Αλλ' αίφνης μειδιαια πονηρόν διεγρήγει εις τάς γωνίας των χειλέων τής και διαταγιός τις διεστειλε χαιρετίους τά θελκτικιά χαρακτηριστικά τής θυφώς τής και άπήνησε διά των λέξεων τής Ναυσικας, προσφέρουσα αυτάς εν μι άναπνοή και όλιγον τι ώς μάθημα άποστηδίζόμενον:

Ξειν', επει ουτε καχθ' ουτ' άφροσι φωτι είδικας
 Ζεύς δε νέμει άλλρον Όλύμπιος άνθρωπος ...

Και έπειτα ετράπη εις φυγήν, ως πτηνόν κατατρομαγμένον.

Τώρα ήτο ή σειρά των εκπλήξεων του Πετρόνιου δέν έπερίμενε ποσώς να άκούση στίχον του Όμηρου, έξερχόμενον εκ του στόματος νεαρής κόρης, περί τής όποίας ο Βινιζιος του ειχεν ειπή ότι είναι βαρβαρικής καταγωγής. Προσεβλεψε λοιπόν την Πομπωνίαν με ύφος έρωτηματικόν, αλλ' αυτή έμειδιά βλέπουσα την ύπερφάνειαν, ήτις άντανεκλάτο επί του προσωπίου του ουζίγου τής.

Μεθ' όλας τάς προλήψεις άρχαιών Ρωμαίων, αι όποια τον ύπερέρωσαν να διακέεται δυσμενώς εναντίον τής Έλληνικής γλώσσης και τής διαδόσεώς τής, ο Αύλος ήτο ευτυχής, διότι ο άνθρωπος εκείνος, ο τόσον πεκαυτευμένος, ο φιλόλογος αυτός, ειχεν εις την οικίαν του ένα οϊονόηποτε, Ικανόν να του άπαντήση εις την Έλληνικήν γλώσσαν και δι' ένός στίχου του Όμηρου.

Έχομεν ενταυθα ένα παιδαγωγόν, ένα Έλληνα, ειπε στρεφόμενος πρός τον Πετρόνιον, όστις παραδίδει μαθήματα εις τον υϊόν μας, και ή μικρά παρίσταται εις τό μαθήματα αυτά.

Ο Περόνιος παρετήρει ήδη μέσθ του κηχλιδοτου των κισσών και των κληματιδων τον κήπον και την διασκεδάζουσαν εκεί τριάδα.

Ο Βινιζιος φροών ατλόων χιτώνα έρωιπε την σφαιραν, την όποιαν προσεπάθει να άρπάξη και ν' αναρρίπη διά τής παλάμης τής, κυρτομένη ευστροφος ή Λυγία. Η νεαρά κόρη ειχε φανή κατ' άρχάς όλιγον τι άσιθενική εις τον Πετρόνιον, αλλά παρατηρουμένη ουτω πως εν τη φωτοχυσία του κήπου, όμοιάζε προς ζωσαν εικόνα τής Ηούς. Α! εκείνη ή ροδίνη και διαφανής θης, εκείνα τά διά φίλημα πλασιμένα

χειλη, εκείνα τά βαθώς κυανά μάτια, και ή λευκότης του άλαβαστρίνου μετώπου και ή σπιερά κόμη τής με τάς ανταγωγίαις ήλέκτρον και όρειχάλκου και τό όλον εκείνο σωμα τό ευστροφον, ευκίνητον, νεάζον εν νεότητι νέον Μαίου, άνθος, μόλις ανοιχθέν! Έκεινη ή Ταναγραία κόρη ήτο άρμονία έαρινή. Και όμοια με λυχίαν άνηφοσαν τό φώς, ή ροδίνη διαμόρφωσις αυτής απέκάλυπτε την αιθερίαν ψυχήν, την όποιαν ήγειροβόλει.

Οι άλλοι εν τούτοις ειχον παισαι τό παιγνίδιον. Περιεπατήσαντες όλιγον εκάθησαν εις τί έδρανον παρά την δεξαμενήν. Αλλ' άμέσως τό παιδιον ήγέρθη και μετέβη διά να πειράξη τους ίχθύς. Και ο Βινιζιος έξηκολούθησε την άρξαμένην συνομιλίαν κατά τον περιπατον:

—Ναι, έλεγε χαμηλοφώνως και με τρέμουσαν φωνήν. Μόλις ειχον παρατήρησι την πορφυράν τήβεννον με άπέστελλον εις τους λεγεώνας τής Άσίας. Δέν ήδυνήθην να γνωρίσω την πόλιν, ουτε την ζωήν, ουτε τον έρωτα. Παίς μετέβανον εις την σχολήν του Μουσωνίου, όστις επανελάμβανε εις ήμάς ότι ή ευτυχία συνισταται εις τό να επιθυμή τις, ό τι επιθυμούν οι Θεοί και κατ' άκολουθίαν εξαρτάται εκ τής θελήσεώς μας. Και έγω, σκέπτομαι ότι ύπάρχει και άλλη τις, μεγαλειτέρα και πολυτιμιότερα, ήτις δέν εξαρτάται εκ τής θελήσεώς ήμών—διότι ο έσρος μόνος δύναται να την άποδώσει. Την ευτυχίαν ταύτην επιζητούν και οι Θεοί αυτοί και έγω, Λυγία, όστις μέχρι τούδε δέν έγνωρίσα τον έρωτα, επιθυμω να βαδίσω επί των ίχνών αυτών, και επιζητώ εκείνο, τό όποιον θα μου άποδώσει την ευτυχίαν.

Αυτή ήκροάετο ως θα ήκροάετο τον ήχον αιού Έλληνικού, ή καθάρας μουσικήν παράδοξον κατακληούσαν τά ότα, συνταρασσουσαν τό αιμα και εισούουσαν μέχρι τής καρδιάς τής δι' ήδυσταθείας και χαράς καταπλησοσύσης και ύπερφυσικής πάν ό τι, έλεγε ούτος ένυπηρχε πρότερον εν έαντη, αλλά έμεινε αδιόρατον, ύπολανθάνον.

Επί των ανήτων κυπαρίσσειν έπιπτε φως ένυθροπόν, έξ ου σύμπασα ή άτμοσφαιρα ήτο διαπεποιημένη. Η Λυγία άνήγειρε τους οφθαλμούς τής πρός τον Βινιζιον, ως συνερχομένη έξ όνειρου και αίφνης, ως ήτο κεκλιμένος πρός αυτήν, με τους οφθαλμούς φρίσσοντας εκ τιнос παρακλήσεώς, τής έφάνη όρασιότερος πάντων των ανθρωπων, πάντων των Θεών, των όποιων έβλεπε τά αγάλματα εις τά άετώματα των ναών. Έφανεν ελαφρώς την χειρά τής όλιγον τι ύπεράνω του καρπού και την ήρώτησεν:

—Δέν μαντεύεις, Λυγία, διατι σου όμιλώ ουτω πως;

—Όχι, έπιθύρησεν αυτή, τόσον χαμηλοφώνως ώστε ο Βινιζιος μόλις την ήκουσεν. Αλλά δέν την έπίστευσεν και σφίγγων την χειρά τής ισχυρότερον θα την έσφουε μέχρι τής καρδιάς του, άν, εις τον περιβαλλόμενον υπό μύρων διάδρομον, δέν έπεφαινέτο ο γέρον Αύλος, όστις πλησιάζων πρός αυτους ειπεν:

—Ο ήλιος κλίνει πρός την Δύσην! προσέξατε εις την δροσόν τής εσπέρας και μη άστείζεσθε με την Λιβητινάν!

—Έρωμινα επάνω μου την τήβεννον μου άπήνησεν ο Βινιζιος και δέν αισθάνομαι τό ψύχος.

—Εν τούτοις δέν βλέπει τις πλέον ειμή τό ήμισυ του δίσκου του ήλιου ύπεράνω του Ιανισούλου, ειπεν ο γέρον πολεμιστής. Και δέν έχομεν έδώ τό γλυκόν κλίμα τής Σικελίας, όπου ο λαός συναθροίζεται τό εσπέρας εις τάς πλατείαις διά να χαιρετίση εν χορψ τον Φοιβον δρόντα

[Έπειτα συνέχισα]

1. Θεά των κήπων και των θρυμών' προσωποποιήσις τής έσπερινής αθρας.

ΤΟ ΜΑΡΑΣΕΙΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ ΤΟΥ

ΓΡ. ΜΑΡΑΣΛΗΣ
 Χορηγός τής δαπάνης του Μαρασειού Διδασκαλείου.

ΔΗΜ. ΚΑΛΛΙΑΣ
 Αρχιτέκτων του Μαρασειού Διδασκαλείου.

Μετά τής εικόνας τής προσέφεως του Μαρασειού Διδασκαλείου δημοσιεύομεν και τάς εικόνας του κ. Γρ. Μαρασλή χορηγούσαντος την δαπάνην τούτου, ως και την του Αρχιτέκτονος κ. Δ. Καλλία εις τον όποιον όφείλεται τό τελειον και όραιον τουτου έγγον. Ως γνωστόν, πιστοποιηθέν άλλως τε και υπό τής επιτροπής τής παραλαβής του έγγου, ο ήθηεις αρχιτέκτων τυγγάνων κατ' άπόφασιν του ύπουργού τής Παιδείας και διαχειριστής ανεξέλεγκτος τής δωρεάς των 250 χιλιάδων δραχμών, ποσόν εις ο άνήρχετο ο άρχικός προϋπολογισμός του έγγου, δι' αναφοράς αυτου έπέστρεφεν εις τό ύπουργείον τής Παιδείας αιμα τη περαιώσει του έγγου 65 χιλιάδας δραχμάς, αιτινες, ως λέγει εν τη αναφορά του, έπερίσσευον εκ του άρχικού προϋπολογισμού του έγγου. Η αναφορά του αυτη επροξένησεν, οϊκοθεν έννοείται, την μάλλον ευγάριστον εκπληξιν, διότι συνήθως οι άρχικοί προϋπολογισμοί δέν επαρκούσι διά τά έργα δι' α συνετάχθησαν τό ύπουργείον τής Παιδείας απεράσις και εχρησιμοποίησε τό περισσευμα τουτο διά την κατασκευήν επίπλων, θρανίων, κηχλιδώματος, εγκατάστασιν φωτισμού, παραπετάσματα παραθύρων, κατασκευήν τής μαρμαρίνης προτομής του δωρητού κ. Γρ. Μαρασλή, και ουτω χάρις εις τό περισσευμα τουτο, αναμφισβήτητον προφανώς άποτελέσματα τής ευσυνειδησίας του αρχιτέκτονος του έγγου,

ένεγέτο τό έγγον τόσον τέλειον, ώστε μετεφέρθη από 195 Σεπτεμβρίου εν αυτώ το Διδασκαλείον και ήρχισεν ή λειτουργία αυτου. Προκύπτει δε εκ τούτου και έτησία οικονομία ύπερ του Δημοσίου 6.000 δραχ, όσαι έπλήρωσεν εις ένόικιον ένός άκαταλλήλου και παλαιού οικήματος. Εις την αύθουσαν των τελετών του Διδασκαλείου πολύ δικαιώς διετάχθη υπό του ύπουργείου ή άνάρτησις των εικόνων των Α. Α. Μ. Μ. των Βασιλέων, του Θ. Δηληγιάννη και Πετρίδου, του νυν ύπουργού κ. Καλλιφρονά, του Διευθυντού του Διδασκαλείου κ. Μ. Βρατσάνου και του αρχιτέκτονος και νομομηχανικού κ. Δημ. Καλλία, όστις συνάμα του ύπουργείου και κυριος μοχλός τής ενεργετικής έπιτυχίας του νόμου του 1895 περί Δημοτ. Έκπαίδεωσις, εκπονήσας τά διαγράμματα όλων των δημοτικων σχολείων του κράτους, ως και πάσαν τεχνικήν έργασίαν. Β. Διατάγματα, έγκυκλίους κ.τ.λ. υπάργχοντα εν Έλλάδι και άφορούντα την υγιεινήν των σχολείων. Ταυτα πάντα δε έξ ιδίας φροτοβουλίαις, άνευ άμοιβής και προσθέτως εις την συνήθη αυτου δημοσίαν ύπηρεσίαν εις τό ύπουργείον των Έσωτερικών. Χάρις δε εις την άκαταπόνητον εργασία του ταύτην, ή Έλλάς οδδόλος ύστερεί των λοιπων κρατών ως προς τά διοικητικά μέτρα διά την ίδρυσιν σχολείων τελειον υπό επισημονικήν και υγιεινήν εποψιν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΗΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. — ΤΑ ΕΡΕΠΙΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΙΑΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

Υγεία και καλονή. — Αληθής επανάσταση επήλθε τα τελευταία ταῦτα ἔτη εἰς τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας καλονῆς ἢ φυσικοκρατικῆ Σχολῆς, ἣτις τείνει νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν σωματικὴν διάπλασιν, ἀνεκέρυξεν ὡς θεμελιώδες κεφάλαιον τῆς καλονῆς τὴν ὑγείαν. Ὁ ὑγιὴς καὶ τέλειος φυσιολογικὸς ἄνθρωπος — εἴτε ἀνὴρ, εἴτε γυνή — ἔχει τὸ πρῶτον καὶ κύριον προσὸν τῆς ωραιότητος.

Πρὸ παντὸς λοιπὸν τὸ ὠραῖον φύλον πρέπει νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ὑγείας, ἣτις συνεπάγεται τὸ κάλλος καὶ τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀκμὴν. Τὴν δὲ ὑγείαν δημιουργεῖ μόνον κανονικὸς βίος καὶ ἡ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΚΑΙ Θ. ΘΕΟΦΙΛΗ

προληπτικῆ λεγομένη ἰατρικῆ, ἣτοι ἡ νέα ἰατρικῆ, ἡ σκοποῦσα ἔχει πῶς νὰ θεραπεύῃ ἀλλὰ πῶς νὰ προλαμβάνῃ ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν τὰς νόσους.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη», σκοποῦσα νὰ διευκολύνῃ τὰς ἀναγνωστρίδας αὐτῆς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νέων κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, δι' ἧς ἀποκτᾶται ἀληθῆς καὶ ὑγιὴς καλονή, θὰ δημοσιεύῃ εἰς ἕκαστον φύλλον πᾶν σχετικὸν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀρχῆς γινομένης ἐκ τῶν στοιχειωδῶς στέρων, συμβουλευομένη, ἐκτὸς τοῦ εἰδικοῦ αὐτῆς ἰατροῦ— ὑγιεινολόγου, καὶ ἐν ἐσχάτως ἐκδοθῆν ἐν Λονδίῳ βιβλίον, τὸ ὁποῖον κατέστη ἀληθὲς ἐγκόλπιον τοῦ Παγκοσμίου ὠραίου φύλου.

Ὁ ἀήρ. — Εἶναι τὸ αἰθέριον ὑγρὸν τὸ ὁποῖον περιβάλλει ἡμᾶς καὶ ὅλην τὴν Γῆν πανταχόθεν· εἶναι τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν στοιχεῖον, ἀνευ τοῦ ὁποῖου οὔτε ζῶον, οὔτε φυτὸν θὰ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ ἀήρ, διὰ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ζωὴν, ἀνάγκη νὰ εἶναι καθαρὸς καὶ νὰ ἔχῃ τὸ ἀναγκαῖον ὀξυγόνον, ἄλλως εἶναι δηλητηριώδης καὶ προδιαθέτει τὸν ὄργανισμὸν εἰς νόσους καὶ χρόνιον μαρασμὸν. Διὰ τοῦτο αἱ κατοικίαι τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ εἶναι διαρκῶς ἐκτεθειμένα· εἰς τὸν ἀέρα τὸ δωμάτιον δὲ ὅπου μένει τις διαρκῶς πρέπει νὰ ἀερίζεται καταλλήλως. Ἡ νέα ὑγιεινὴ ἀποδίδει μεγίστην σημασίαν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ καθαροῦ ἀέρος, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ θεμελιώδες στοιχεῖον πάσης προληπτικῆς θεραπείας ἐναντίον ὅλων τῶν ἀσθενειῶν. Ἐνας ὄργανισμὸς, ἀναπνέων καθαρὸν ἀέρα ἀντέχει εἰς τὰς προσβολὰς τῶν μικροβίων καὶ ἐξέρχεται νικηφόρος ἐναντίον τῶν τουναντίον ἑνὸς ὄργανισμοῦ ἀναπνέων δηλητηριώδη ἀέρα — τοιοῦτος δὲ εἶναι καὶ ὁ ἐκπνεόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων — ἐξαντλεῖται καὶ γίνεται εὐπρόσβλητος ὑπὸ τῶν αἰεπιπερὶ αὐτοῦ ἀγρυπνοῦντων ἐχθρικών μικροοργανισμῶν. Ἡ ζωὴ ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ἐνισχύει θαυμασίως τὸν ὄργανισμὸν, ὁ δὲ συνεχὴς ἀερισμὸς τῶν κοιτῶνων καὶ τῶν γραφείων προλαμβάνει τὰς βαρυτέρας νόσους διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῶν λεγομένων φαγοκυττάρων — φρουρῶν κατὰ πάσης ἐπιδρομῆς τῶν μικροβίων — τοῦ αἵματος. Διὰ τοῦτο ἡ νέα ὑγιεινὴ ἀπαιτεῖ νὰ κοιμώμεθα μὲ τὸ παράθυρον ἀνοιχτόν. Ὄταν τὸ ὠραῖον φύλον ἐνοήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ καθαροῦ ἀέρος δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἀνάγκην καλλυντικῶν καὶ βοτάνων μαγικῶν πρὸς διατήρησιν τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος.

Ἡ ἀξία τῆς καθαριότητος. — Ἡ καθαριότης εἶναι μία ἀρετὴ ἢ ἀκαθαρσία εἶναι ἐλάττωμα. Ἡ πρώτη μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τὰς ἀσθενείας, ἡ δευτέρα ἀνοίγει τὴν θύραν εἰς αὐτάς. Ἴδου τί πρέπει νὰ μὴ παραβλέπη τις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.

Ἀθῆριον ἢ μεθαῦριον, ἀναμφιβόλως, αἱ συνδυασμένοι πρῶδοι τῆς μηχανικῆς, τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας θὰ ἐπιτρέψωσι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ διεκθύνῃ τὴν πητικὴν του μηχανὴν ἀνὰ τὴν ἀτμοσφαιραν. Κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ λυθῇ τέλειως τὸ πρόβλημα τῆς ἀεροπλοίας τί θὰ γίνῃ τὸ ἐμπόριον, τὰ τελενεῖα, αἱ διεθνεῖς σχέσεις, πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαί;

ΠΡΟΟΔΟΣ

Μικρὸν, ἀλλὰ πλούσιον, περιεκτικώτατον εἰς ὅ,τι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ σήμερον αὐθιμίαν εἰς κατεργασίαν ἢ λεπτοουργίαν τοῦ χρυσοῦ, ἀπαισιόρατον ἀπὸ τὴν σιτιβηρόνα τῶν εὐγενῶν μετάλλων καὶ τὴν ἰσίδωσον καὶ τὴν μαρμαρογενῆ τῶν πολυτίμων λίθων, στολιζει τὴν ὁδὸν Αἰόλου τὸ νέον χρυσοχοεῖον τῶν ἀδελφῶν Θ. καὶ Α. Θεοφίλη.

᾿Ωμοήθησαν ἐξ ἐλαχίστων, ἀπὸ ἑνα μικρὸν μαγαζάκι οἱ δύο ἀκούσασαι χειροτέχναι καὶ μετὰ τὴν ἀσκίαν ἐργασίαν, τὴν φιλοτιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐκρίνοιαν ἢ ὅποια χαρακτηρίζει τοὺς δύο ἀδελφοὺς, κατόρθωσαν νὰ ἀναγάγουν τὸ κατεστημὸν τῶν εἰς πρώτης τάξεως περιωπῆν, καὶ νὰ κατακίρουν τὰς οὐμαθείας τῆς ἐκλεκτῆς τάξεως, ἢ ὅποια πλημμελοῖ τὸ περικόμφον αὐτὸ θησαυροφυλάκιον τῆς ὁδοῦ Αἰόλου.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΥΞΑΝΟΥΝ

Αὐξάνει καταπληκτικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι σπουδάζουσι τὴν ἰατρικὴν, εἰς πολλὰ δὲ πανεπιστήμια ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητριῶν πλησιάζει νὰ προσεγγίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν φοιτητῶν. Οὕτως εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Σικάγου ἐφοίτων κατὰ τὸ 1904 φοιτήτριαι τῆς ἰατρικῆς 2,261 καὶ φοιτηταὶ 2,309. Ἡ καταπληκτικὴ αὕτη αὐξῆσις τῶν φοιτητριῶν τῆς ἰατρικῆς γίνεται ἐτι μᾶλλον καταφανεστέρα, ἂν ληθῇ ὅτι ὕψις ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν ἐφοίτων εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν τοῦ πανεπιστημίου Σικάγου μόνον 182 γυναῖκες, ἡ δὲ τεραστία αὕτη αὐξῆσις ἐπῆλθεν ἐντὸς δεκαετίας. Εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Μινεσώτας σπουδάζουσι τὴν ἰατρικὴν 1000 γυναῖκες καὶ 3,000 ἄνδρες, εἰς πολλὰ δὲ πανεπιστήμια τῶν Ἠνωμένων Πολι-

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΚΑΙ Θ. ΘΕΟΦΙΛΗ

τειῶν ἐπικρατεῖ ἡ αὕτη περίπου ἀναλογία. Τὰ πανεπιστήμια τῆς Βορείου Ἀμερικανικῆς ἡμοσπονδίας ἐνῶ πρὸ δεκαετίας ἤριθμοι ἐν ὅλῳ 2,062 φοιτητρίαι τῆς ἰατρικῆς σήμερον ἀριθμοῦσιν 8,306.

Καὶ εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Ἑλβετίας εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν φοιτοῦσι περισσότεραι γυναῖκες ἢ ἄνδρες. Οὕτως ἐπὶ φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν τῆς ἰατρικῆς 1654 εἰσὶν ἄνδρες 763 καὶ γυναῖκες 891.

Πλειοτέρας φοιτητρίαι τῆς ἰατρικῆς ἀριθμεῖ ἡ σχολὴ τοῦ πανεπιστημίου Βέρνης, ἔνθα φοιτοῦσι γυναῖκες 181, ἐν τῷ τῆς Ζυρίχης 177, ἐν τῷ τῆς Γενεύης 151 καὶ ἐν τῇ ἰατρικῇ σχολῇ τῆς Βασιλείας μόνον 5. Αἱ τῆς ἰατρικῆς φοιτήτριαι αὐταὶ δὲν εἶναι Ἑλβετίδες, ἀλλὰ προέρχονται ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου.

Μεταξὺ συζύγων.

— Ἄκου τί ὄνειρο εἶδα ἀπόψε, Νίκο. Εἶδα, λέει, πῶς μπήκαμε στοῦ Θεοφίλη τὸ χρυσοχοεῖον καὶ μοῦ ἀγόρασες ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιον κολλιὲ μὲ τὰ μπριγιαντάκια.

— Καὶ εὐχαριστήθηκες;

— Ἄκου ἐκεῖ!

— Τότε ἔκαμες ἄσχημα νὰ ξυπνήσης.